

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Ličkovej a členiek senátu JUDr. Anny Markovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu: **Advokátska kancelária JUDr. J.J., s. r. o.**, R.B., IČO: X. proti žalovanému: **M.S. - S.**, V.Ž., IČO: X., zast. Advokátska kancelária JUDr. P.K., JUDr. A.S., s. r. o., D.Ž., IČO: X., **o zaplatenie 57 973,29 eur /1 781 691,17 Sk/**, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 6. mája 2009, č. k. 13 Cbi 52/2004-182 v spojení s opravným uznesením z 2. septembra 2009, č. k. 13 Cbi 52/2004-203, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 6. mája 2009, č. k. 13 Cbi 52/2004-182 v spojení s opravným uznesením z 2. septembra 2009, č. k. 13 Cbi 52/2004-203 **p o t v r d z u j e.**

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 6. mája 2009, č. k. 13 Cbi 52/2004-182 rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 57 973,29 eur /1 746 503,37 Sk/ spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,97% ročne. V časti 1 168,02 eur /35 187,80 Sk/ konanie zastavil, žalobcovi cestou Daňového úradu Bratislava I vrátil súdny poplatok vo výške 51,63 eur /1 555 Sk/ a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi súdny poplatok vo výške 2 898,66 eur /87 325 Sk/, ako aj trovy právneho zastúpenia vo výške 1 081,02 eur /32 558 Sk/.

Opravným uznesením z 2. septembra 2009, č. k. 13 Cbi 52/2004-203 súd prvého stupňa opravil v časti záhlavie rozsudok zo 6. mája 2009, č. k. 13 Cbi 52/2004-182 o zaplatenie 57 973,29 eur, čo predstavuje 1 781 691,17 Sk, tak, že správne mala byť uvedená suma 59 141,31 eur a nie 57 973,29 eur. Keďže k došlo k chybe v počítaní, postupom podľa § 164 O. s. p. vykonal prvostupňový súd opravu opravným uznesením.

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobca žalobou doručenou súdu 26. júla 2004 si uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie istiny vo výške 59 141,31 eur /1 781 691,17 Sk/ s prísl., a to na základe uznania záväzku z 15. júla 1996 v spojení s Dohodou o splácaní dlhu z 2. februára 2001/ ďalej len dohoda/.

Žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie 35 187,80 Sk späť, a preto súd prvého stupňa konanie v časti 1 168,02 eur /35 187,80 Sk/ podľa ust. § 96 ods. 1, 3 O. s. p. zastavil.

Žalobca podaním z 8. apríla 2009 upravil žalobný návrh tak, že Zmluvou o postúpení pohľadávky z 20. júla 2005 bola postúpená pohľadávka - istina vo výške 1 283 848,37 Sk (č. účtu 0270004100061018) a sankčný úrok vo výške 462 655 Sk /č. účtu 0270004100064034), pričom prvostupňový súd na pojednávaní 6. mája 2009 úpravu žalobného návrhu pripustil.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 5. januára 2007, č. k. 13 Cbi 52/04 pripustil, aby z konania na strane žalobcu vystúpil JUDr. R.H., advokát, AK N.B. - správca konkurznej podstaty úpadcu D., a. s., F.B. a na jeho miesto vstúpil JUDr. J.J., s. r. o., R.B..

Žalobca oprávnenosť svojho zostávajúceho nároku vo výške 57 973,29 eur /1 746 503,37 Sk/ s prísl. odôvodnil tým, že medzi pôvodným žalobcom a žalovaným bola

dňa 19. marca 1993 uzatvorená Úverová zmluva č. 0055 o poskytnutí strednodobého rozvojového úveru vo výške 3 500 000 Sk na rozvoj podnikateľskej činnosti, s úrokovou sadzbou 20% ročne, s konečnou splatnosťou úveru k 15. marcu 1996. Po podaní žaloby na Krajský súd v Banskej Bystrici v marci 1995 žalovaný prisľúbil splatenie úveru a žalobca vzal žalobu späť. Následne žalovaný listom z 15. júla 1996 uznal svoj záväzok vo výške 5 500 000 Sk a zaviazal sa ho uhradiť podľa splátkového kalendára do 31. decembra 2000. Žalovaný svoj záväzok nesplnil a žalobca so žalovaným uzatvorili 2. februára 2001 Dohodu, z ktorej vyplýva, že záväzok žalovaného z úverovej zmluvy je voči žalobcovi k 5. februáru 2001 vo výške 2 202 362,30 Sk. Žalovaný sa zaviazal svoj záväzok uhradiť formou peňažnej úhrady, resp. dodávok tovaru svojej produkcie podľa objednávok žalobcu, pričom na časť z tohto záväzku 1 739 707,80 Sk, ktorá je označená ako nesporný záväzok, sa dohodol splátkový kalendár, a to suma 1 321 307,80 Sk so splatnosťou do 31. decembra 2001 a suma 418 400 Sk so splatnosťou do 31. decembra 2002. V Dohode si účastníci konania dohodli postup pre prípad, že záväzok žalovaného nebude vysporiadaný do 31. decembra 2002 tak, že žalovaný sa zaviazal doplatiť celú dlžnú sumu /vrátane sankčných úrokov/ v deň nasledujúci po uplynutí uvedenej doby. Žalovaný po vyhlásení konkurzu na majetok pôvodného žalobcu prestal splácať svoj záväzok, a preto ho žalobca 27. augusta 2003 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy. Žalovaný na výzvu reagoval tak, že dlh nezaplatil, ale navrhol splátky po 5 000 Sk, resp. 7 000 Sk, čo by znamenalo vyrovnanie dlhu po 10-15 rokoch. V ďalších svojich stanoviskách žalovaný ignoroval platnú Dohodu. Dňa 22. novembra 2001 Krajský súd v Bratislave vydal uznesenie, sp. zn. 3K 297/00 o skončení prevádzkovania úpadcu D., a. s. v konkurze, ktoré sa stalo právoplatné a vykonateľné 7. decembra 2001. Od tohto dňa si žalobca uplatňuje úroky z omeškania vo výške 12,97% v súlade s §§ 369, 502 Obch. zák.

Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že mu nie je jasné, z akého právneho titulu si žalobca odvodzuje svoj nárok, či na základe úverovej zmluvy č. 0055, uznania záväzku alebo Dohody. Vzniesol námietku premlčania, nakoľko žaloba bola podaná na súde 26. júla 2004 a uznanie je z 15. júla 1996, nárok žalobcu je preto premlčaný. Dohodu z 2. februára 2001 považuje za neplatný právny úkon, táto obsahuje vady, ktoré spôsobujú jej neplatnosť, a to pre jej neurčitosť (sumy v čl. II a v čl. II bod 2 navzájom nekorešponujú). Keďže išlo o dvojstranný právny úkon, nemôže ísť ani o uznanie záväzku, naviac, keď išlo o dvojstranný právny úkon uzatvorený na dobu určitú, z Dohody nie je možné ustáliť, o akú úverovú zmluvu ide, čo tvorí predmet dohody, a preto nie je možné ustáliť ani dôvod záväzku, ktorý

žalovaný mal uznať, ani jeho konkrétnu výšku. Keďže Dohoda bola uzatvorená len do 31. decembra 2001, po tomto dátume práva a povinnosti z tejto Dohody zanikajú. O sankčnom úroku pojednáva úverová zmluva uzatvorená v roku 1993, ktorá bola vypovedaná D. 17. marca 1997. Započítanie možné nebolo, pretože v tom čase pohľadávka D. už bola premlčaná. Uznanie vo výške 91 420,09 Sk bolo podmienené dohodou o urovnaní, ku ktorej nedošlo. Jediným uznaním záväzku podľa názoru žalovaného je uznanie záväzku z 15. júla 1996. Žalovaný navrhol nariadiť znalecké dokazovanie z odboru ekonomiky k platbám realizovaným zo strany žalovaného tak, ako uvádza žalovaný vo svojom liste z 26. apríla 2004.

Žalobca vo svojom vyjadrení z 8. apríla 2008 i z 31. novembra 2008 presne špecifikoval zostatky na úverových účtoch, pričom zdôraznil, že úverová zmluva č. 0055 bola právnym predchodcom žalobcu vypovedaná podľa § 500 ods. 2 Obch. zák. k 28. februáru 1997. Túto skutočnosť konštatuje aj Dohoda v čl. I. bod 3. V Dohode žalobca i žalovaný zhodne konštatovali, že záväzok žalovaného k 5. februáru 2001 je suma 2 202 362,30 Sk. Taktiež sa dohodli, že ak bude žalovaný riadne a včas plniť svoj záväzok, žalobca mu odpustí čiastku 462 654,50 Sk, čo je rozdiel medzi sumou v čl. II bod 1 a sumou uvedenou v čl. II. bod 2. Žalovaný sa zaviazal, že ak nevysporiada svoj záväzok do 31. decembra 2002, doplatí celú dlžnú sumu. V čl. I bod 1 bola jednoznačne určená výška záväzku novým záväzkom. Záväzok žalovaného vyplývajúci mu z Dohody z 2. februára 2001 je preto zrozumiteľný, určitý a tým aj platný právny úkon, preto námietka premlčania žalovaného je neopodstatnená. Žalobca zároveň presne vyčíslil zostatky na úverových účtoch, ako aj úhrady zo strany žalovaného, s prihliadnutím na Dohody o započítaní č. 12, 13, 14, 15, 16/2001.

Súd prvého stupňa mal za nesporné, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným 10. marca 1993 úverovú zmluvu č. 0055 o poskytnutí strednodobého rozvojového úveru vo výške 3 500 000 Sk na rozvoj podnikateľskej činnosti, s úrokovou sadzbou 20% ročne, s konečnou splatnosťou úveru k 15. marcu 1996. Taktiež nie je sporné, že žalovaný úver nesplatil.

Prvostupňový súd preto riešil, či Dohoda z 2. februára 2001 je platná a či je možné považovať zhodné konštatovanie účastníkov Dohody ohľadne záväzku dlžníka - žalovaného vo výške 2 202 362,30 Sk za uznanie záväzku podľa ust. § 323 Obch. zák.

Žalovaný namietal vady v Dohode, ktoré spôsobujú jej neplatnosť, a to najmä jej neurčitosť.

Súd prvého stupňa preto preskúmal Dohodu z 2. februára 2001 v zmysle ust. § 37 ods. 1 Obč. zák. a konštatoval, že zrozumiteľnosť právneho úkonu značí, že jeho adresát je objektívne schopný pochopiť výrazové prostriedky použité na vyjadrenie právneho úkonu. Právny úkon je určitý len vtedy, keď nie je vnútorne rozporný jeho obsah alebo keď prípadný rozpor možno odstrániť výkladom. Na základe horeuvedených kritérií posúdil prvostupňový súd Dohodu, a to čl. II. bod 1 a čl. II. bod 2 a konštatoval, že rozdiel medzi čiastkou 2 202 362,30 Sk a 1 739 707,80 Sk je 462 654,50 Sk, čo predstavuje zostatok na úverovom účte č. 0270004100064034, ktorý vyjadruje sankciu za omeškanie so zaplatením istiny. Tento rozdiel mal byť odpustený žalovanému za dohodnutých podmienok v Dohode. V čl. IV. bod 3 bolo dohodnuté, že ak žalovaný nevysporiada svoj záväzok do 31. decembra 2002, žalovaný sa zaväzuje doplatiť celú dlžnú sumu, pričom dlžná suma uvedená v čl. II. bod 1, v čl. IV. bod 1 bola jednoznačne určená.

Účastníci konania v čl. IV. bod 6 vyhlásili, že Dohoda je uzatvorená slobodne, vážne, zrozumiteľne a určite. I z tohto dôvodu súd prvého stupňa jej platnosť nespochybnil. Skutočnosť, že úverová zmluva č. 0055 bola vypovedaná k 28. februáru 1997 (čo sa konštatuje aj v Dohode), neznamena, že by sa žalovaný zbavil povinnosti poskytnutý úver vrátiť a nemohol sa dohodnúť na podmienkach jeho splácania.

Prvostupňový súd ustálil, že záväzok žalovaného vyplývajúci z Dohody z 2. februára 2001 je preto zrozumiteľný, určitý a tým aj platný právny úkon, a preto nemohol prihliadnúť k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného.

Žalovaný pri uznaní záväzku 15. júla 1996, ako i pri uzatváraní Dohody z 2. februára 2001 konal spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o jeho vôli dlh zaplatiť, dlh písomne uznal a písomne sa zaviazal splácať ho v splátkach. Žalobca prejavil dobrú vôľu a bol ochotný akceptovať list žalovaného z 11. októbra 2002 ohľadne zníženia dlhu o čiastku 301 092,41 Sk, žalovaný aj napriek tomu dlh nevyrovnal. Prvostupňový súd poukázal na zásadu riadneho plnenia svojich záväzkov, čo je jednou zo základných zásad poctivého obchodného styku. Konanie, ktorého cieľom je uviesť do omylu veriteľa tak, aby tento, spoliehajúc sa na uistenie dlžníka o zaplatení dlhu, jeho písomné uznanie dlhu a jeho čiastočné plnenie nevymáhal dlh súdnou cestou a tým sa pripravil o svoj nárok v dôsledku vznesenej námietky premlčania,

je konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ako aj so zásadami dobrých mravov. Nemôže byť na škodu dobromyseľného veriteľa, ktorý vyhovie požiadavkám dlžníka.

Podľa ust. § 323 ods. 1 Obch. zák., ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Uznanie záväzku je jednostranný právny úkon dlžníka, ktorý je adresovaný veriteľovi a ktorým dlžník uznáva svoj určitý záväzok. V Dohode čl. II. bod 1 je jasne konštatované, že záväzok dlžníka z úverovej zmluvy (č. 0055), uvedenej v čl. I. bod 1, je voči veriteľovi k 5. februáru 2001 vo výške 2 202 362,30 Sk. Týmto dlžník uznal svoj záväzok v zmysle § 323 ods. 1 Obch. zák. Dôležitý je obsah tohto konštatovania, ktorý je jasný a zrozumiteľný. Na skutočnosti, že ide o uznanie záväzku, nemení nič ani to, že Dohoda bola uzatvorená do 31. decembra 2001. Podľa ust. § 407 ods. 1 Obch. zák., ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Ak sa uznanie týka iba časti záväzku, plynie nová premlčacia doba ohľadne tejto časti.

Prvostupňový súd považoval konštatovanie dlžníka v čl. II. bod 1 Dohody z 2. februára 2001 za uznanie záväzku. Vzhľadom na podanie žaloby (26. júla 2004) s poukazom na ust. § 407 ods. 1 Obch. zák. nie je preto nárok žalobcu premlčaný.

Pretože súd prvého stupňa považoval konštatovanie v čl. II. bod 1 Dohody jednoznačne za uznanie záväzku podľa ust. § 323 ods. 1 Obch. zák., návrh žalovaného na nariadenie znaleckého dokazovania nepripustil. Uznanie žalovaného zo 14. júla 2004 je bezpredmetné, nakoľko bolo podmienené dohodou o urovnaní, ku ktorej nedošlo a uznanie zo strany žalovaného z 15. júla 1996 s poukazom na ust. § 407 ods. 1 Obch. zák. by nemalo vplyv na záväzok žalovaného, lebo tento by bol premlčaný.

Žalobca presne vyčíslil zostatky na úverových účtoch, ako aj presné úhrady žalovaného, s prihliadnutím na dohody o započítaní č. 12 až 16/2001, čím dostatočne preukázal výšku uplatneného nároku. Preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok žalobcu bol dostatočne preukázaný, a preto žalobe v časti 57 973,29 eur /1 746 503,37 Sk/ spolu s úrokom z omeškania vo výške 12,97% ročne vyhovel.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O. s. p. tak, že ich náhradu priznal žalobcovi.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to vo všetkých výrokoch napadnutého rozsudku a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil, žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol a zaviazal ho k úhrade trov prvostupňového i druhostupňového konania z týchto dôvodov:

Prvostupňový súd správne ustálil, že na preukázanie oprávnenosti nároku žalobcu bolo potrebné vyriešiť, či úkon urobený medzi účastníkmi konania, nazvaný Dohoda o splatení dlhu zo dňa 2. februára 2001 je platný, či ho možno považovať za uznanie záväzku podľa ust. § 323 Obch. zák.

Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že ani v jednom ustanovení Dohody sa nepojednáva o konkrétnej sume 462 654,50 Sk. Článok I. bod 1 Dohody o splatení dlhu odkazuje na úverovú zmluvu č. 0055 z 24. marca 1993, čl. I. bod 1 Dohody pojednáva o uznaní záväzku z úverovej zmluvy vo výške 5 500 000 Sk, čl. II. bod 1 je zhodné konštatovanie zmluvných strán a ustálenie záväzku dlžníka voči veriteľovi už z nešpecifikovanej zmluvy k 5. februáru 2001 v sume 2 202 362,30 Sk, pričom táto dohoda bola uzatvorená tri dni pred dátumom 5. februára 2001 a v čl. II. bod 2 sa určuje splátkový kalendár nesporného záväzku dlžníka na sumu 1 739 707,80 Sk. Tvrdenie prvostupňového súdu obsiahnuté v odôvodnení nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, lebo nie je pravda, že v Dohode je jasne konštatované, že ide o záväzok dlžníka z úverovej zmluvy č. 0055, nie je možné ustáliť záväzok do budúcnosti, existujú tri sumy pojednávajúce o výške záväzku. Preto je odvolateľ názoru, že prvostupňový súd nesprávne ustálil, že Dohoda z 2. februára 2001 je platné uznanie záväzku žalovaným podľa ust. § 323 Obch. zák. a že záväzok žalovaného vyplývajúci z tejto dohody je zrozumiteľný, určitý a platný právny úkon. Súd prvého stupňa taktiež opomenul, že Dohoda medzi účastníkmi bola uzatvorená na dobu určitú (od 1. januára 2001 do 31. decembra 2001). Tieto dátumy taktiež nekorešpondujú s dátumom uzatvorenia Dohody 2. februára 2001. S touto okolnosťou sa prvostupňový súd vôbec nevysporiadal.

Žalovaný uznal záväzok 15. júla 1996 vo výške 5 500 000 Sk a žalobcovi uhradil 4 398 850,10 Sk (finančným plnením a plnením formou dohôd o vzájomnom započítaní pohľadávok), 301 092,41 Sk ako neoprávnenú sankciu, 462 655 Sk, ktorá bola chybné

zaúčtovaná sankcia, 160 982,40 Sk neúčtované plnenie tovarom, 70 000 Sk platby v roku 2003, kedy už plnil premlčaný záväzok, 15 000 Sk platby v roku 1994, kedy už plnil premlčaný záväzok. Žalovaný má za to, že žalobcovi neuhradil len čiastku 91 420 Sk a túto bol ochotný uhradiť, pokiaľ by došlo k uzatvoreniu dohody o urovnaní. Žalovaný navrhol znalecké dokazovanie, keďže žalobca účtovanie výšky úrokov, sankcie istiny nijak nepreukázal k jednotlivým obdobiam.

Žalobca sa písomne vyjadril k odvolaniu žalovaného a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal trovy konania z týchto dôvodov:

V Dohode o splatení záväzku z 2. februára 2001 v čl. II. bod 1 zmluvné strany zhodne konštatovali, že záväzok žalovaného voči žalobcovi ku dňu 5. februára 2001 je v sume 2 202 362,30 Sk.

Právny predchodca žalobcu a žalovaný v čl. II. bod 2 určili sumy a termíny splatnosti, v ktorých má žalovaný dodávať tovar zo svojej produkcie žalobcovi na základe objednávok žalobcu, pričom žalobca a žalovaný sa dohodli, že ak žalovaný - dlžník bude riadne a včas plniť svoj záväzok voči žalobcovi, žalobca mu odpustí rozdiel medzi výškou záväzku uvedeným v čl. II. bod 1 (2 202 362,30 Sk) a výškou nesporného záväzku uvedeným v čl. II. bod 2 (1 739 707,80 Sk). Tento rozdiel tvorí sumu 462 654,50 Sk, ktorá tvorí zostatok na úverovom účte č. 0270004100064034, na ktorom je vedený záväzok žalovaného, ktorý vyjadruje sankciu za omeškanie so zaplatením istiny. V čl. IV. bod 3 si zmluvné strany výslovne dohodli, že ak dlžník - žalovaný nevysporiada svoj záväzok voči žalobcovi - veriteľovi najneskôr do 31. decembra 2002, žalovaný ako dlžník sa zaväzuje doplatiť celú dlžnú sumu, ktorou je suma uvedená v čl. II. bod 1.

Jednoznačným určením výšky záväzku zmluvnými stranami v čl. II. bod 1 Dohody z 2. februára 2001 došlo k uznaniu záväzku zo strany žalovaného a nahradeniu predchádzajúceho záväzku novým záväzkom. Zo spôsobu určenia plnenia a podmienky,

za ktorých mal byť rozdiel, t. j. 462 654,50 Sk odpustený, vyplýva, že záväzok žalovaného vyplývajúci z Dohody z 2. februára 2001 je zrozumiteľný, určitý a platný.

Žalovaný v liste z 26. apríla 2004 síce špecifikoval výšku súm, ktoré žalobcovi podľa jeho názoru uhradil, ale nepredložil o tom doteraz relevantné listinné dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia.

Žalobca v úprave petitu z 8. apríla 2009 presne vyčíslil zostatky na úverových účtoch, ako aj presné úhrady zo strany žalovaného. Tieto tvrdenia žalobca opiera o listinné dôkazy, výpisy z úverových účtov, ktoré sú súčasťou súdneho spisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalovaného podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k názoru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Žalovaný v odvolaní namieta neplatnosť Dohody z 2. februára 2001 pre jej nezrozumiteľnosť a nejasnosť.

Dohoda z 2. februára 2001 je dvojstranný právny úkon, definovaný ako prejav vôle, smerujúci k vzniku, k zmene alebo zániku tých práv, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Podstatným znakom právneho úkonu je to, že je to prejav vôle. Medzi prejavom a vôľou musí byť jednota. Vôľa musí byť slobodná a vážna. Prejav vôle musí byť určitý, zrozumiteľný a vo forme, ktorú ustanoví zákon alebo dohoda strán.

Žalovaný namieta nezrozumiteľnosť prejavu vôle, keďže v Dohode z 2. februára 2001 je len v čl. I. bod presne definovaná úverová zmluva č. 0055 z 24. marca 1993, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3 500 000 Sk. V ostatných ustanoveniach tejto Dohody presné označenie úverovej zmluvy chýba, čo ju robí nezrozumiteľnou.

Odvolací súd sa s takýmto výkladom nestotožnil, má za to, že žalovaný si obsah Dohody účelovo vykladá. Z čl. I. bod 1 jednoznačne vyplýva, že predmetom dohody o splatení dlhu je záväzok žalovaného z úverovej zmluvy č. 0055. Pre neopakovanie sa, t. j. neuvádzanie stále čísla úverovej zmluvy v texte Dohody si účastníci tejto dohody stanovili, že budú ďalej používať spojenie „úverová zmluva“ - vid' prvá veta čl. I. bod 1 (ďalej len „úverová zmluva“).

Ďalej žalovaný v odvolaní tvrdí, že z obsahu Dohody nie je zrejmá výška záväzku dlžníka - žalovaného.

Toto tvrdenie nie je možné akceptovať, keďže v čl. II. bod 1 si zmluvné strany ustálili, že záväzok žalovaného z úverovej zmluvy voči žalobcovi k 5. februáru 2001 je v sume 2 202 362,30 Sk.

V čl. II. bod 2 si žalobca so žalovaným dohodli splátkový kalendár nesporného záväzku žalovaného v sume 1 739 707,80 Sk (suma 1 321 307,80 Sk, splatnosť do 31. decembra 2001 a suma 418 400 Sk do 31. decembra 2002)

Na čl. II. bod 2 nadväzuje čl. IV. bod 3 Dohody, ktorý rieši prípad, že záväzok dlžníka - žalovaného nebude podľa čl. II. bod 2 Dohody vysporiadaný do 31. decembra 2002 tak, že žalovaný sa zaväzuje doplatiť celú dlžnú sumu, vrátane sankčných úrokov. Jednoduchým odpočítaním sumy 1 739 707,80 Sk od 2 202 362,30 Sk dostaneme sankčné úroky vo výške 462 655 Sk, ktoré sa žalobca zaviazal v Dohode nevymáhať od žalovaného, ak tento v termíne dohodnutom v splátkovom kalendári splní svoj záväzok. To, že sankčné úroky nie sú presne uvedené, nerobí Dohodu neplatnou pre nezrozumiteľnosť, keďže v predmetnej Dohode je presný spôsob výpočtu ich výšky.

K tejto námietke odvolací súd preto nemohol prihliadnuť pre jej nedôvodnosť.

Žalovaný vzniesol námietku premlčania, keďže dojednanie v čl. II. bod 1 Dohody nepovažuje za uznanie záväzku podľa ust. § 323 ods. 1 Obch. zák.

Podľa ust. § 323 ods. 1 Obch. zák., ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa, že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, keď pohľadávka veriteľa bola v čase uznania už premlčaná.

Aby uznanie záväzku vyvolávalo účinky, ktoré s ním ust. § 323 ods. 1 Obch. zák. spája, musí uznanie záväzku spĺňať niektoré formálne a obsahové náležitosti.

Uznanie záväzku má predpísanú formu, to znamená, že musí byť urobené písomne. Dohoda z 2. februára 2001 je uzatvorená písomne, a preto spĺňa formu vyžadovanú zákonom. Ďalej uznanie záväzku musí byť adresované veriteľovi. Aj táto náležitosť, ako vyplýva z čl. II. bod 1 Dohody, bola splnená. Na rozdiel od občianskoprávnej úpravy uznania dlhu,

úprava v zmysle Obchodného zákonníka nevyžaduje určenie výšky ani právneho dôvodu dlhu, ktorý sa uznáva, stačí, ak bude z obsahu úkonu uznania záväzku, ktorý sa uznáva, bezpečne identifikovateľný (napr. odkazom na zmluvu).

Z čl. II. bod 1 Dohody vyplýva, že žalovaný zhodne konštatuje a ustáľuje, že záväzok dlžníka z úverovej zmluvy č. 0055 (viď čl. I bod 1, kde je presné označenie úverovej zmluvy uvedené s tým, že ďalej v texte bude sa uvádzať len skrátená forma „úverová zmluva“).

Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že čl. II. bod 1 má náležitosti vyžadované podľa ust. § 323 ods. 1 Obch. zák. a preto ide o uznanie záväzku žalovaného.

Odvolací súd preto k námietke žalovaného, že nedošlo zo strany žalovaného k uznaniu záväzku, nemohol prihliadnuť. Prvostupňový súd správne ustálil, že uznať záväzok možno aj premlčaný.

Rovnako súd prvého stupňa správne vyhodnotil vo vzťahu k premlčaniu uznanie záväzku z 15. júla 1996 a zo 14. júla 2004. S týmto právnym názorom sa odvolací súd stotožňuje.

Žalovaný v odvolaní taktiež namieta výšku svojho záväzku voči žalobcovi. Poukazuje na podanie z 26. apríla 2004. Túto námietku však ničím nepodložil, pričom dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia leží na žalovanom. Neurobil tak ani v odvolacom konaní, v odvolaní k svojmu tvrdeniu nepredložil žiaden relevantný dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia. Preto odvolací súd k tejto námietke žalovaného ako nedôvodnej nemohol prihliadnuť.

Rovnako nemohol prihliadnuť k jeho námietke, že prvostupňový súd nenariadil znalecké dokazovanie na zistenie skutočnej výšky záväzku, keďže žalobca vydokladoval a preukázal výšku svojho nároku, na rozdiel od žalovaného, ktorý svoje tvrdenia ničím nepodložil.

Žalovaný namietol, že Dohoda bola uzatvorená na dobu určitú a bola podpísaná 2. februára 2001 s účinnosťou od 1. januára 2001, pričom záväzok žalovaného bol stanovený k 5. februáru 2001.

Žalovaný si v predmetnej Dohode dohodli platnosť podpísanej Dohody a stanovili si aj výšku záväzku žalovaného k 5. februáru 2001. Záväzok žalovaného však od podpisu Dohody nenarástol a ani nešlo o záväzok do budúcnosti, keďže predmetom dohody bol záväzok, ktorý mu vznikol nesplatením úveru vyplývajúceho z úverovej zmluvy č. 0055. Stanovenie platnosti Dohody a výšky záväzku žalovaného nerobí predmetnú Dohodu neplatnou, keďže z obsahovej stránky Dohoda vykazuje zákonom stanovené náležitosti. Odvolací súd poukazuje na rokovania účastníkov Dohody o texte Dohody pred jej podpisom (čo bolo jej cieľom), tak aj na čl. IV. bod 6 Dohody, t. j. že strany tejto dohody vyhlasujú, že si ju pred podpisom prečítali, jej obsahu porozumeli, že táto je uzatvorená na základe ich slobodnej vôle, vážne, zrozumiteľne a určite a na znak súhlasu s jej obsahom pripájajú svoje vlastnoručné podpisy. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, podľa ktorej jeho záväzok zanikol uplynutím lehoty platnosti Dohody. Dohodou sa účastníci dohodli na čase, kedy má záväzok žalovaný uhradiť žalobcovi. Neuhradením záväzku zo strany žalovaného do stanovenej lehoty žalovaný stratil výhodu splátok a nastala splatnosť celého záväzku (dospelosti pohľadávky), preto odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a neprihliadol k nej.

Žalovaný v odvolaní napadol všetky výroky rozsudku súdu prvého stupňa, ale dôvody, prečo nesúhlasí so zastavením konania v časti 1 168,02 eur, neuviedol. Rovnako neuviedol, z akých dôvodov nesúhlasí s vrátením súdneho poplatku vo výške 51,63 eur žalobcovi cestou Daňového úradu Bratislava I.

Odvolací súd pochybenie súdu prvého stupňa, týkajúce sa výroku napadnutého rozsudku o zastavení konania a vrátení súdneho poplatku nezistil a odvolanie žalovaného preto považoval za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v znení opravného uznesenia podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa úspechu účastníkov v odvolacom konaní podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že trovy žalobcovi nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne nevznikli.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. apríla 2011

JUDr. Darina Ličková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová